

Címzett:
Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/01376-2/2021
Érkezett:	2021. SZEPTEMBER 13.
Példány	

Al[REDACTED]
[REDACTED] jogi képviselő neve Aradszky és Képes Ügyvédi Iroda, jogi képviselő székhelye: [REDACTED]
[REDACTED] ügyintéző ügyvéd neve: dr. Aradszky Zsolt, [REDACTED]
[REDACTED] jogi képviselője útján (ügyvédi meghatalmazás M-1 szám alatt csatolva) a Tisztelt Alkotmánybíróság előtt IV/1376-1/2021. **ügyszámon** folyamatban lévő eljárásban **egységes szerkezetben (a változások dőlt, megvastagított betűvel jelölve)** az alábbi

hiánypótlást

terjeszti elő.

I. Indokolás az alkotmányjogi panasz befogadhatósága vonatkozásában

A Kérelmező mindenekelőtt megjegyzi, hogy álláspontja szerint az alkotmányjogi panasz befogadható. Az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdése az alábbi rendelkezést tartalmazza:

„(4) Mindaddig, amíg az államadósság a teljes hazai össztermék felét meghaladja, az Alkotmánybíróság a 24. cikk (2) bekezdés b)-e) pontjában foglalt hatáskörében a központi költségvetésről, a központi költségvetés végrehajtásáról, a központi adónemekről, az illetékekről és járulékokról, a vámokról, valamint a helyi adók központi feltételeiről szóló törvények Alaptörvénnyel való összhangját kizárólag az élethez és az emberi méltósághoz való joggal, a személyes adatok védelméhez való joggal, a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságához való joggal vagy a magyar állampolgársághoz kapcsolódó jogokkal összefüggésben vizsgálhatja felül, és ezek sérelme miatt semmisítheti meg. Az Alkotmánybíróság az e tárgykörbe tartozó törvényeket is korlátozás nélkül jogosult megsemmisíteni, ha a törvény megalkotására és kihirdetésére vonatkozó, az Alaptörvényben foglalt eljárási követelmények nem teljesültek.”

A fenti jogszabályhely alapján az államadósság mértéke miatt fennálló „moratórium” arra az esetkörüre vonatkozik, hogy a kérelmező az Alkotmányjogi panaszában a helyi adók központi feltételeiről szóló törvények Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálatát kéri a Tisztelt Alkotmánybíróságtól.

A Kérelmező kiemeli azonban, hogy jelen alkotmányjogi panasz elsődleges tárgya az, hogy a támadott bírósági döntés alapját képező jogszabályértelmezési módszer összhangban van-e az Alaptörvény 28., **valamint a XV. és XXX. cikkében foglaltakkal**, azaz jelen alkotmányjogi panasszal a Kérelmező nem közvetlenül a helyi adók központi feltételeiről szóló törvény Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálatát kéri.

A fentiekre tekintettel a Kérelmező határozott álláspontja az, hogy jelen Alkotmányjogi panasz vonatkozásában az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdése nem alkalmazható, az alkotmányjogi panasz befogadásának helye van.

II. Előzmények

[REDACTED] (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) a 2019. adóévre a KI/13188/2019/II számú határozatával 7.094.724,- Forint, a KI/13189/2019/II számú határozatával 218.270,- Forint, a KI/13190/2019/II számú határozatával pedig 115.778,- Forint összegű építményadót vetett ki a Kérelmező kizárólagos tulajdonában álló ingatlanokra (a határozatok mellékletként M-1 szám alatt csatolva).

Perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 427. § (1) bekezdés b) pontja és (2) bekezdés c) pontja alapján az alkotmányjogi panasz orvoslása eszközöként határozza meg a Kúria részére azt, hogy az ügyben hozzon új határozatot a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságáról, folytassa le a felülvizsgálati eljárást, és a jelen alkotmányjogi panaszban foglalt helyes jogértelmezésnek megfelelő döntés hozzon, azaz a Fővárosi Törvényszék ítéletét megváltoztatva a Kérelmező keresetének teljes egészében helyt adjon.

A Kérelmező az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján kéri a jelen alkotmányjogi panasszal támadott végzés végrehajtásának felfüggesztését.

IV. Részletes indokolás

IV/1. Az Alaptörvény felhívott rendelkezései

Az Alaptörvény 28. cikke a következő rendelkezést tartalmazza:

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése alapján

„Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.” [diszkrimináció tilalma]

Szintén az Alaptörvény XXX. cikke szerint

„(1) Teherbíró képességének, illetve a gazdaságban való részvételének megfelelően mindenki hozzájárul a közös szükségletek fedezéséhez.” [arányos közteherviselés elve].

A Tisztelt Alkotmánybíróság 3/2015. (II. 2.) AB határozat a következő megállapítást tartalmazza:

„[17] 2.1. Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvénynek ez a rendelkezése a bíróságok számára alkotmányos kötelezettséggént írja elő, hogy ítélkező tevékenységük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék (ld. pl. 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33] és 28/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]). Ebből a kötelezettségből következik, hogy a bíróságnak a jogszabályok adta értelmezési mozgástér keretein belül azonosítania kell az elé kerülő ügy alapjogi vonatkozásait, és a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat az érintett alapjog alkotmányos tartalmára tekintettel kell értelmeznie.

[18] A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv. 27. §) az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e. Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes”.

VI/2. A Fővárosi Törvényszék jogértelmezése és a Kúria döntése

A Fővárosi Törvényszék ítélete

„A diszkrimináció tilalmával és az arányos közteherviseléssel összefüggő alaptörvényellenességi aggály nem merült fel. A felperes érvelésével kapcsolatban a bíróság kiemeli, hogy objektív tényen nyugvó különbség áll fenn a társasági adófizetésre kötelezett és ilyen kötelezettséggel nem rendelkező szervezetek között, azok nem alkotnak homogén csoportot, így az azonos helyzetben lévők által alkotott körön belüli diszkrimináció nem merül fel. Jelen esetben adómentesség csak abban az esetben nem áll fenn, ha a felperesnek jövedelemadó fizetési kötelezettsége keletkezik, azaz nyereséget mutat ki a könyvelésében, így az arányos közteherviselési kötelezettség nem sérülhet.” [ítélet 22. bekezdése].

„Emellett hozzáteszi a bíróság, hogy az adójogszabályoknak a meghatározása a jogalkotó szuverén joga. Minden esetben vannak olyan magán- vagy jogi személyek, akik számára valamely adójogi előírás előnyt vagy hátrányt jelent. Alapjaiban tenné kérdésessé az állam adóztatási jogának kereteit, és jogbizonytalanságot eredményezne mind a jogalkotó, mind a jogalkalmazó számára, ha pusztán arra hivatkozással lehetne egy kedvezményre vonatkozó szabály alaptörvény-ellenességét állítani, hogy bizonyos adóalanyok azszal nem tudnak élni. A jogalkotó adópolitikai okok szem előtt tartásával dönti el, hogy jövedelemadó fizetési kötelezettség keletkezése esetén adóztat-e egy ingatlant, illetőleg, hogy milyen feltételek mellett ad adómentességre lehetőséget. Ezzel kapcsolatosan a bíróság hangsúlyozza továbbá azt is, hogy adófizetési kötelezettség fennállásának megállapítása során a jogalkalmazó (az alperes) mindig a hatályos jogszabályi rendelkezések alapján köteles eljárni. A jogszabály eltérő rendelkezése hiányában méltányosság gyakorlására az Alaptörvény 28. cikkének figyelembevétele mellett nincsen lehetőség. A kifejtettek okán a bíróság a felperes Alkotmánybíróság megkeresésére vonatkozó indítványának nem tett eleget.” [ítélet 23. bekezdése]

A Kúria végzése vonatkozásában a Kérelmező megjegyzi, hogy a felülvizsgálati kérelem befogadhatósága vonatkozásában a Kúria indokolásában semmiben nem tért ki az ügy alapjogi vonzatára. **A Kúria által felhívott egyik ítélet sem tér ki az ügy alapjogi érintettségére, ezzel a Kúria a Fővárosi Törvényszék ítéletében foglalt téves jogértelmezést tette magáévá.**

A Kérelmező a jogértelmezés helyességét vitatja. A kérelmező álláspontja szerint a végzés az Alaptörvény 28. cikkébe ütközik, ugyanis a téves jogértelmezés az Alaptörvény XV. és XXX. cikkében foglaltak sérelmét vonzza magával. A Kúriának a Kérelmező álláspontja szerint a felülvizsgálati kérelmet be kellett volna fogadnia és az alábbi helyes jogértelmezés mentén kellett volna az eljárást lefolytatnia.

Tekintettel arra, hogy a Kúria az alapjogi értelmezés vonatkozásában semmilyen indokolást nem terjesztett elő (amely körülmény már önmagában felveti a döntés Alaptörvény-ellenességét), az alábbiakban részletesen a Kérelmező a Fővárosi Törvényszék ítéletére utal. Az alábbiakban a Fővárosi Törvényszék ítélete vonatkozásában előadottak egyaránt vonatkoznak a Kúria végzésére, ugyanis a Kúria alapvetően a Törvényszék ítéletében foglalt értelmezést követte.

VI/3. Alapjogi érvelés és a Kérelmező álláspontja szerint helyes jogértelmezés az alapjogi érintettségre figyelemmel az ítélet 22. bekezdésében foglalt jogértelmezés vonatkozásában

VI/3.1 Alapjogi érvéls a diszkrimináció tilalma vonatkozásában

Főszabály szerint adómentes az egyesület (Htv. 3. § (2) bekezdése). Az adómentesség további feltételeit a Htv. 3. § (3) bekezdése tartalmazza. Ezen feltételek:

1. mentesség abban az adóévben illeti meg az adóalanyt, amelyet megelőző adóévben folytatott tevékenységéből származó jövedelme (nyeresége) után sem bel-, sem külföldön adófizetési kötelezettsége nem keletkezett;

2. mentesség azon épület, épületrész, telek után jár, amelyet az ingatlan-nyilvántartásban tulajdonosként bejegyzett adóalany kizárólag a létesítő okiratában meghatározott alaptevékenysége, főtevékenysége kifejtésére használ.

A Fővárosi Törvényszék értelmezése szerint a fenti 1. és 2. pontban hivatkozott két feltétel konjunktív, azaz, ha akár egyik feltétel nem teljesül, úgy az adózót adómentesség nem illeti meg.

Az Alkotmánybíróság kezdetektől követett gyakorlata szerint az azonos helyzetben lévők között nem alapjogok tekintetében tett megkülönböztetés csak akkor tekinthető alkotmányellenesnek, ha annak nincs a tárgyilagos megítélés szerint ésszerű indoka, tehát önkényes [16/1991. (V. 20.) AB határozat, ABH 1991, 62.; 61/1992. (XI. 20.) AB határozat, ABH 1992, 280–282.]

Az Alkotmánybíróság az 55/2008. (IV. 24.) AB határozatában (ABH 2008, 525.; a továbbiakban: Abh.) egységesítette korábbi gyakorlatát és elvi álláspontot alakított ki e kérdésekkel kapcsolatosan.

Az Alkotmánybíróságnak az Abh.-ban kifejtett ezen álláspontja szerint az építményadó szabályozása szempontjából az adó tárgyát képező ingatlanok tulajdonosai tekinthetők homogén, azonos szabályozási körbe tartozó csoportnak. Ezért az alkotmányossági vizsgálat ki kell, hogy terjedjen a megkülönböztetés indokainak vizsgálatára is. Az Abh. indoklásában az Alkotmánybíróság kimondta: esetről esetre vizsgálja, hogy a támadott megkülönböztetésnek van-e a tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű és alkotmányosan elfogadható indoka. (ABH 2008, 525, 536–537.)

A Kérelmező álláspontja szerint a jogértelmezéssel a Fővárosi Törvényszék **(és ezzel együtt a Kúria is azáltal, hogy a felülvizsgálati kérelmet nem fogadta be)** önkényesen képzett az adózók között két csoportot:

1. azon adóalanyok körét, amelyeknek a megelőző adóévben társasági adófizetési kötelezettségük keletkezett;
2. valamint azon adóalanyok körét, amelyeknek a megelőző adóévben társasági adófizetési kötelezettsége nem keletkezett.

Jelen esetben az vizsgálendő, hogy ez a különbségtétel alkotmányos-e, azaz ésszerű indoka van-e. **A diszkrimináció tilalmára vonatkozó Alaptörvényben biztosított jog tartalma ugyanis az, hogy az azonos helyzetben lévő (azaz homogén csoportba tartozó) személyek között nem lehet különbséget tenni. A csoportképzés feltétele pedig az, hogy a különbségtételek ésszerű indoka kell, hogy legyen.**

A fenti csoportképzés a Kérelmező álláspontja szerint hibás, ugyanis homogén csoportot képeznek azok az adóalanyok, amelyek alapcél szerinti tevékenységük kifejtésével összefüggésben használják az adó tárgyát képező ingatlant, ezen csoportot tovább nem lehet szűkíteni, ez ugyanis sértené az Alaptörvény XV cikkében rögzített diszkrimináció tilalmát.

Az építményadó fizetési kötelezettség alóli mentesülés feltételrendszerében csak annak lehet jelentősége, hogy az adózó az adó tárgyát alaptevékenységével összefüggésben használja-e vagy sem. Annak már nem lehet az adómentesség tekintetében relevanciája, hogy adott esetben az adózó nem tudott az ingatlanhasznosítási tevékenységével költséget szembe állítani, így társasági adó fizetésére válik kötelezetté. Az előbbieken kívül a Kérelmező megjegyzi, hogy ezzel az értelmezéssel a jogalkalmazó „kétszeresen büntetné” az adózókat: egyszer társasági adóval sújtja az ingatlanhasznosításból eredő bevételt, másrészt az adózó az építményadó tekintetében adómentességét is elveszíti, és olyan épületrészek is adókötelessé válnak,

amelyeket az adózó kizárólag alaptevékenységeivel, illetőleg főtevékenységeivel összefüggésben, nem pedig a társasági adó szempontjából relevanciával bíró (vállalkozási, illetőleg ingatlanhasznosítási) tevékenységével összefüggésben használ.

A Kérelmező álláspontja szerint a fenti különbségtétel önkényes és ezért alaptörvényellenes. A különbségtételnek ésszerű indoka nincs, ugyanis attól függetlenül, hogy az adózónak keletkezett-e a megelőző évben társasági adófizetési kötelezettsége vagy sem, változatlan az a körülmény, hogy az adózó az adótárgyat létesítő okiratában meghatározott alaptevékenysége, főtevékenysége kifejtésére használja. Az alperes és a Fővárosi Törvényszék sem vitatta, hogy a Kérelmező alaptevékenysége, főtevékenysége körében használja a per tárgyát képező ingatlant.

A Kérelmező kiemeli, hogy nem önállóan az Alaptörvény 28. cikkében foglaltak sérelmére hivatkozik. A már felhívott 3/2015. (II. 2.) AB határozat alapján a jogalkalmazó kötelezettsége az, hogy az előtte folyamatban lévő ügyet alkotmányjogi szempontból vizsgálja, ugyanis olyan jogértelmezést nem tehet magáévá, amely a hivatkozott diszkrimináció tilalmát sérti. Jelen kérelem vonatkozásában tehát az Alaptörvény 28. cikkében foglalt értelmezési szabály és a diszkrimináció tilalmának sérelme akként kapcsolható össze, hogy a Kúriának figyelemmel kellett volna lennie a közigazgatási peres eljárás alkotmányjogi érintettségére (azaz arra, hogy az egyes adózók között miként képezhetők homogén csoportok az adómentesség feltételrendszere vonatkozásában) és a Fővárosi Törvényszék hibás, a diszkrimináció tilalmával össze nem egyeztethető jogértelmezését felül kellett volna bírálnia. Tekintettel arra, hogy a Kúria az előtte fekvő ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban a diszkrimináció tilalmának alkotmányos tartalmával, ezért a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes. A Kúria végzésének alaptörvény-ellenessége abban ragadható meg, hogy a kialakított téves jogértelmezése nem biztosítja a diszkrimináció tilalmának érvényesülését amiatt, hogy a Kúria a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott alkotmányjogi érvelést semmiben sem vizsgálta, mindezzel elfogadva a Fővárosi Törvényszék ítéletében megjelölt jogértelmezésből fakadó téves, ésszerűtlen csoportképzést (tehát azt, hogy az adómentesség vonatkozásában külön csoportot képeznek az adóalanyok attól függően, hogy társasági adófizetési kötelezettségük keletkezett-e vagy sem). A hivatkozott bírósági jogértelmezés a Kérelmező tekintetében hátrányos megkülönböztetést vont maga után, mivel önmagában amiatt nem illette meg a bíróság álláspontja szerint adómentesség, mivel társasági adófizetési kötelezettsége keletkezett – a diszkrimináció tilalmának (mint Alaptörvényben biztosított jog) sérelme a Kérelmező vonatkozásában ekként valósul meg.

VI/3/2. Alapjogi érvelés az arányos közteherviselés elve vonatkozásában

Az ítéletben rögzített jogértelmezés nem csupán a diszkrimináció tilalmát, hanem az Alaptörvény SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG című fejezete XXX. cikkében foglalt arányos közteherviselés elvét is sérti.

Az arányos közteherviselés elvének egyik lényegi fogalmi eleme ugyanis az, hogy az adóalanyok a gazdaságban való részvételük alapján járulnak hozzá a közterhek viseléséhez. Az ingatlant alapcélja szerint használó civil (azaz nonprofit), közhasznú jogállással rendelkező szervezet a gazdaságban nem profitorientált szervezetként vesz részt, nonprofit alapcéljával és közhasznú tevékenységeivel összefüggésben használt ingatlana tekintetében így adómentességet kell élvezzen, függetlenül attól, hogy egyébként társasági adó fizetésére köteles-e vagy sem. Az ingatlant alapcélja szerint használó, és a megelőző adóévben adófizetési kötelezettséggel sújtott civil szervezet az ítéletben (és a Kúria végzésében is) foglalt téves jogértelmezés alapján így egy csoportba tartozik például egy gazdasági társasággal, amely az ingatlant üzletszerű gazdasági tevékenysége körében hasznosítja. Az arányos közteherviselés elve önmagában azzal sérül, hogy a társasági adófizetési kötelezettség léte, illetőleg nem léte alapján egyes szervezetek az

építményadó adónemben adómentességet élveznek mások pedig nem. Az „arányosság” esetünkben azt jelenti, hogy az alpcél szerint használt adótárgy mindenképpen építményadó mentes, bármilyen további feltétel vizsgálata nélkül.

A VI/3/1 pontban kifejtettekkel egyezően az Alaptörvény 28. cikkében foglalt értelmezési szabály annyiban kapcsolható össze az arányos közteherviselés elvével, hogy az eljáró bíróságnak ezen elv érvényesülésére is figyelemmel kell lennie akkor, amikor az érdemi döntését megalapozó jogértelmezést elvégzi. A Kúria a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott alkotmányjogi érvelést semmiben sem vizsgálta, holott figyelemmel kellett volna lennie arra, hogy kizárólag olyan jogértelmezés nem sérti az arányos közteherviselés elvét, amely szerint minden olyan adózó adómentességet élvez (és így a Kérelmező is), amely alpcél szerinti tevékenységére használja az adó tárgyát képező ingatlant. Az arányos közteherviselés elvének (mint Alaptörvényben biztosított jog) sérelme a Kérelmező vonatkozásában ekként valósul meg.

VI/3/3. A Kérelmező álláspontja szerinti helyes, Alaptörvénynek megfelelő jogértelmezés

A Htv. hivatkozott 3. § (2) és (3) bekezdése alapján:

„(2) Adómentes valamennyi helyi adó alól - a (3) bekezdésben foglaltakra figyelemmel - az egyesület, az alapítvány, a közszolgáltató szervezet, a közttestület, az önkéntes kölcsönös biztosító pénztár, a magánnyugdíjpénztár és - kizárólag a helyi iparűzési adó vonatkozásában - a közhasznú szervezetnek minősülő nonprofit gazdasági társaság.

(3) A (2) bekezdés szerinti mentesség abban az adóévben illeti meg az adóalanyt, amelyet megelőző adóévben folytatott tevékenységéből származó jövedelme (nyeresége) után sem bel-, sem külföldön adófizetési kötelezettsége nem keletkezett. Az építmény- és telekadóban a (2) bekezdés szerinti mentesség azon épület, épületrész, telek után jár, amelyet az ingatlan-nyilvántartásban tulajdonosként vagy a magyar állam tulajdonában álló ingatlanon fennálló vagyoni értékű jog jogosítottjaként bejegyzett adóalany kizárólag a létesítő okiratában meghatározott alaptevékenysége, főtevékenysége kifejtésére használ. A feltételek meglétéről az adóalany - az adóév ötödik hónapjának utolsó napjáig - írásban köteles nyilatkozni az adóhatóságnak. A nyilatkozat adóbevallásnak, adatbejelentésnek minősül.”

A fenti jogszabályhely helyes, az arányos közteherviselés elvének megfelelő és nem diszkriminatív értelmezése a Kérelmező álláspontja szerint a következő:

A Htv. 3. § (3) bekezdésének első mondata az alanyi adómentesség vonatkozásában rögzíti, hogy az adómentességre vonatkozó főszabály valamennyi adónem esetén nem alkalmazandó akkor, ha az adózónak adófizetési kötelezettsége keletkezett.

A Htv. 3. § (3) bekezdésének második mondata speciális, önálló szabály, amely kizárólag az építményadó tekintetében alkalmazható. Az építményadó esetében a jogszabály rögzíti, hogy a Htv. 3. § (2) bekezdésében rögzített adóalanyokat adómentesség illeti meg azon épület, épületrész, telek után jár, amelyet

1. az ingatlan-nyilvántartásban tulajdonosként bejegyzett adóalany;
2. kizárólag a létesítő okiratában meghatározott alaptevékenysége, főtevékenysége kifejtésére használ.

Csakis a fenti jogértelmezés felel meg az Alaptörvény 28. cikkében foglalt értelmezési szabálynak, **továbbá kizárólag a fenti jogértelmezés nem sérti a diszkrimináció tilalmát és az arányos közteherviselés elvét.** A józan ésszel és a közjával szemben álló jogszabályértelmezést jelent, ha az adómentesség feltételének együttesen tekintjük azt, hogy

1. az adóalanynak ne keletkezzen adófizetési kötelezettsége a társasági adó vonatkozásában;
2. az adótárgy tekintetében az adóalany az ingatlan-nyilvántartásban bejegyzett tulajdonos legyen;

3. az adótárgyat az adóalany létesítő okiratában meghatározott alaptevékenysége, főtevékenysége kifejtésére használja.

A közjót semmiképp sem szolgálhatja ugyanis az, ha a nonprofit szervezetek az alaptevékenységük, illetve főtevékenységük kifejtésére szolgáló ingatlanok után adófizetésre lennének kötelezettek.

A Kérelmező e körben hivatkozik a Kúria „Az Alaptörvény követelményeinek érvényesülése a bírósági ítélezésben” Joggyakorlat-elemző Csoportja 2016.El.II.JGY.K.1 számú összefoglaló véleményére (a továbbiakban: összefoglaló vélemény).

Az összefoglaló vélemény határozottan rögzíti, hogy a normaszöveg (azaz az Alaptörvény 28. cikkének) első mondata tulajdonképpen azt írja elő a bíróságok számára, hogy a jogszabályok szövegének értelmezése során olyan jelentést kell azoknak tulajdonítani, hogy a kapott eredmény és a jogszabály célja között ne legyen ellentmondás, ellentét. Vagyis a jogszabályok szövegét teleológiai vizsgálat alá kell vetniük – legalábbis olyan esetekben, amikor a jogszabály szövegének értelmezése vita, vagy dilemma tárgyát képezi. A mondat második része ugyanakkor az Alaptörvénnyel való összhang biztosításának követelményét is a legmagasabb normatív szintre emeli (összefoglaló vélemény 55. oldal).

A Kérelmező álláspontja szerint az Alaptörvény 28. cikke előírja ugyan a jogszabályok cél szerinti (teleologikus) értelmezését, azonban a jogszabály alkalmazása során önmagában erre az értelmezési módra nem lehet hagyatkozni. **A jogszabályhely értelmezése során alapjogi érintettség esetén a cél szerinti értelmezési elv nem kerülhet előtérbe akkor, ha ezzel a cél szerinti értelmezéssel alapjogi sérelem következik be.**

Az összefoglaló vélemény rögzíti, hogy az objektív teleologikus értelmezés abból indul ki, hogy ha egy adott értelmezést tulajdonítunk a szövegnek, az milyen objektív hatást fejt ki a társadalomra, és milyen, ha egy másik értelmet tulajdonítunk neki. Az egyik vagy másik értelem szerinti hatást kell valójában az Alaptörvény 28. cikkének második mondata szerint mérlegre tenni és azt az értelmezést választani, amelyik objektíve megfelel a józan észnek, a közjónak, valamint erkölcsös és gazdaságos (összefoglaló vélemény 58. oldal).

Ahogy arra már a fentiekben utaltunk, a közjót semmiképp sem szolgálhatja az, ha a nonprofit szervezetek az alaptevékenységük, illetve főtevékenységük kifejtésére szolgáló ingatlanok után az építményadó vonatkozásában adófizetésre lennének kötelezettek.

A nonprofit szervezeteknek az alap, valamint főtevékenységük kifejtésére szolgáló ingatlanhasználata olyan Alaptörvény által védendő értéket (közjó) szolgál, ami önmagában indokolja, hogy ezen tevékenységeket a jogalkotó az építményadó adónemben adómentességgel segítse.

A Htv. 3. § (2) bekezdése főszabályként fogalmazza meg azt, hogy többek között az egyesület alanyi adómentes a helyi adó alól. A (3) bekezdés első fordulata a (2) bekezdésre utal vissza, azaz az alanyi adómentesség alóli kivételszabályként fogalmazza meg azt, hogy alanyi adómentesség nem jár az adózónak abban az esetben, ha adófizetési kötelezettsége keletkezik. A (3) bekezdés második fordulata önálló mondatban szabályozza azt, hogy az építményadó tekintetében adómentesség jár azon épület, épületrész után, amelyet az adóalany kizárólag a létesítő okiratában meghatározott alaptevékenysége, főtevékenysége kifejtésére használ. A (3) bekezdés második fordulata nem alanyi, hanem tárgyi adómentességet nevesít, az adómentesség ugyanis az adó tárgyát képező épületrész minőségére (alaptevékenység, főtevékenység kifejtésével összefüggő használat) tekintettel áll fenn. Az alanyi és tárgyi adómentesség ebben a tekintetben elkülönül egymástól, tárgyi adómentesség esetén észszerűtlen volna az alanyi adómentesség esetén érvényesülő kivételszabályt alkalmazni. Az a tény ugyanis, hogy az adózónak adófizetési kötelezettsége keletkezik, semmiben nem változtat azon a körülményen, hogy az adózó az adó tárgyát alaptevékenységével, illetőleg főtevékenységével összefüggésben használja.

A Kérelmező álláspontja szerint az ítélet (és a Kúria végzése) szerinti jogértelmezés azért sérti a **diszkrimináció tilalmát**, valamint az **arányos közteherviselés elvét**, mivel társasági adófizetésre kötelezett és ilyen kötelezettséggel nem rendelkező szervezetek az építményadó vonatkozásában álláspontunk szerint homogén csoportot képeznek. Így amennyiben a Kérelmezőt illető adómentesség az építményadó vonatkozásában nem áll fenn abban az esetben, ha a Kérelmezőnek a társasági adó tekintetében adófizetési kötelezettsége keletkezik, úgy alapjogi sérelem következik be.

VI/4. A Kérelmező álláspontja szerint helyes jogértelmezés az alapjogi érintettségre figyelemmel az ítélet 23. bekezdésében foglalt jogértelmezés vonatkozásában

Joggyakorlat-elemző Csoport véleményére is tekintettel a jogszabály indokolásában foglaltak és önmagában a teleologikus értelmezés semmiképpen sem írhatják felül az alapjogi értelmezést. Az ítélet indokolása lényegében azt rögzíti, hogy a jogalkalmazó köteles a jogszabály szövegét hermetikusan értelmezni és a jogalkalmazónak gyakorlatilag nincs az értelmezés során mozgástere.

A Kérelmező álláspontja szerint azonban – tekintettel a már hivatkozott 3/2015. (II. 2.) AB határozatra – a jogalkalmazónak az ügy alapjogi érintettségét fel kell ismernie és nem szorítkozhat önmagában nyelvtani, illetőleg a klasszikus értelemben vett teleologikus értelmezésre. Az objektív teleologikus értelmezés mentén a jogszabály értelmezésének objektív hatásait kell felmérni, s ha ez a hatás nincs összhangban az Alaptörvénnyel (azért, mert az a diszkrimináció tilalmát és az arányos közteherviselés elvét sérti), akkor az adott értelmezést a jogalkalmazó nem követheti).

VI/5. Összegzés

A fentiekre tekintettel a Kúria végzése nincs összhangban az Alaptörvénnyel. A Kúriának a fenti helyes jogértelmezés szerint azonosítania kellett volna az ügy alapjogi érintettségét, a felülvizsgálati kérelmet be kellett volna fogadnia és a Kérelmező jogértelmezésével egyező döntést kellett volna hoznia. A Kúria semmilyen indokolást nem adott abban a vonatkozásban, hogy az ügy alapjogi vonzatai tekintetében hogyan értelmezi a per alapját képező jogszabályhelyeket.

A Kérelmező álláspontja szerint a végzés megsemmisítését követően a lefolytatott új eljárásban a Kúriának be kell fogadnia a felülvizsgálati kérelmet és a Kérelmező jelen alkotmányjogi panaszban rögzített jogértelmezése szerint kell eljárnia akként, hogy a Fővárosi Törvényszék ítéletét megváltoztatva a Kúria a keresetnek teljes egészében helyt ad.

A Kérelmező a hiánypótlási felhívásban hivatkozott 3309/2012 AB végzés vonatkozásában kiemeli, hogy ezen ügyben a kérelmezők lényeges eljárási szabálysértésre, valamint a bizonyítékok téves mérlegelésére hivatkoztak. A Kérelmező jelen alkotmányjogi panaszban nem hivatkozik eljárási szabálysértésre, továbbá a bizonyítékok felülmérlegelését sem kéri a Tisztelt Alkotmánybíróságtól. Jelen alkotmányjogi panasz tárgya tisztán az, hogy a Hatv. hivatkozott rendelkezéseinek bírósági értelmezése nem felel meg az Alaptörvény rendelkezéseinek, mivel sérti a diszkrimináció tilalmát és az arányos közteherviselés elvét. Erre tekintettel a Kérelmező álláspontja szerint az alkotmányjogi panasz befogadható.

A hiánypótlási felhívásban hivatkozott 34/2014 AB határozat rögzíti, hogy az Alaptörvény egyes rendelkezéseinek pusztá felsorolása nem ad kellő alapot az alkotmányossági vizsgálat lefolytatására, az indítványban azt is meg kellett volna jelölni, hogy [az ebben az ügyben] támadott jogszabály az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseit milyen okból sérti. A Kérelmező jelen alkotmányjogi panaszban megjelölte a diszkrimináció tilalmának és az arányos közteherviselés elvének a tartalmát, valamint megjelölte, hogy miért alaptörvény-ellenes a Kúria végzése, előadta,

hogy mi lett volna a helyes (azaz az Alaptörvénynek megfelelő) jogértelmezés – így a Kérelmező álláspontja szerint az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálásra alkalmas.

V. Záró nyilatkozatok

Az Abtv. 27. § (2) bekezdés a) pontja alapján a Kérelmező a közigazgatási perben fél (felperes volt), így a döntéssel érintett személynek tekintendő.

A Kérelmező törvényes képviselőjének képviseleti jogát a mellékletként M-8 szám alatt csatolt kivonattal igazoljuk.

Az Abtv. 27. § b) pontja alapján akként nyilatkozunk, hogy a Kúria a Kérelmező felülvizsgálati kérelmét nem fogadta be, így a Kérelmező valamennyi jogorvoslati lehetőségét kimerítette.

Az Abtv. 30. § (1) bekezdésére tekintettel akként nyilatkozunk, hogy a Kúria felülvizsgálati kérelmet érintő végzését a Kérelmező jogi képviselője 2021. március 4. napján vette át. A Kérelmező a Tisztelt Alkotmánybíróság gyakorlatára is tekintettel kiemeli, hogy álláspontja szerint a Kúria végzése érdemi döntés, ugyanis a kérelem a Pp. 411. §-a alapján érdemi elbírálásra alkalmas volt, a Kúria azonban nem döntött a befogadhatóságról.

A Kérelmező a jelen alkotmányjogi panasz mellékleteit az eljárás során korábban (az eredeti kérelemhez) csatolta, így jelen kiegészített beadványhoz nem mellékel újabb azokat.

A Tisztelt Alkotmánybíróság felhívására a kérelmező az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az alábbi jognyilatkozatot teszi:

Kijelentem, hogy a IV/1376-1/2012 számú alkotmánybírósági ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványommal összefüggésben nevem nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

Kelt Budapesten, 2021. szeptember 8. napján

Tisztelettel:

dr. Aradszky Zsolt
ügyvéd

Kérelmező jogi képviselője

Mellékletek (korábban csatolva):

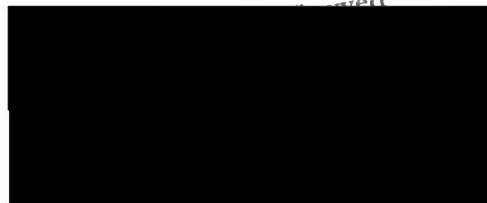
M1 – ügyvédi meghatalmazás

M2 – elsőfokú határozatok

M3 – fellebbezések

M4 – kereset

M5 – a Fővárosi Törvényszék ítélete

M6 – felülvizsgálati kérelem

M7 – a Kúria végzése

M8 – a Kérelmező kivonata

A handwritten signature in black ink, located in the bottom right corner of the page. The signature is stylized and appears to be a combination of letters, possibly 'P' and 'H'.

